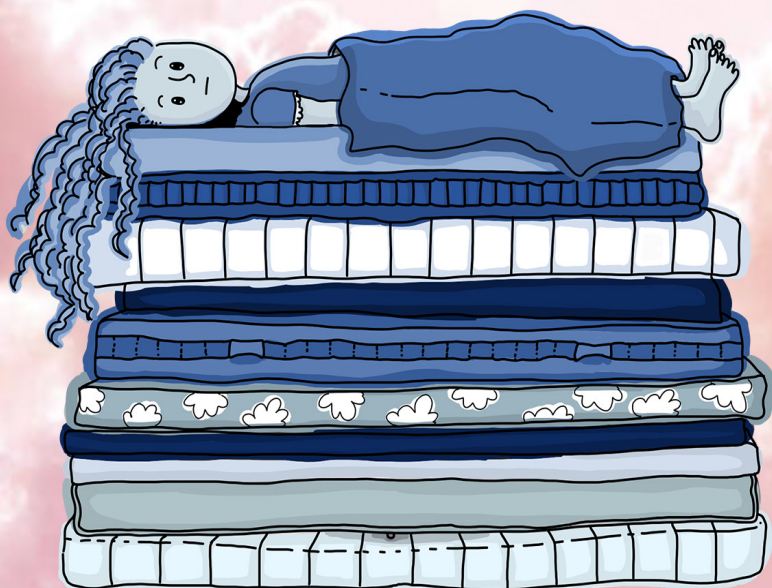

SPROOKJES 2.0

GIJS
MULLER

MET TEKENINGEN VAN TAMARA BOON

Sprookjes 2.0

Gijs Muller

met tekeningen van
Tamara Boon

UITGEVERIJ
VOGELVRJ

Colofon

Eerste uitgave: november 2021
Gijs Muller
met tekeningen van Tamara Boon

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Machteld Stiling
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8315-414-5
ISBN Paperback: 978-90-8321-572-3

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Sneeuwwitje

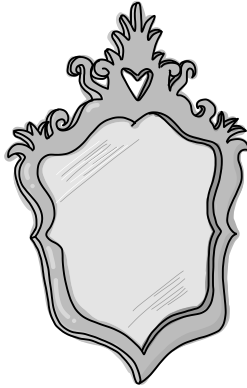
Er was eens een vervelende boze vrouw. Echt een gemeen mens, met valse tanden. Zij was haar man jaren geleden kwijtgeraakt. Die was ervandoor gegaan met een knap, jong, fris meisje uit het dorp. Nu woonde de vrouw boos, kwaad en verbitterd met een bleke stiefdochter in een groot, koud en oud rotkasteel. Ergens in een vervelend land. Hier ver vandaan. Met niks leuks in de buurt. In dat hele land had je helemaal niks leuks: er waren geen speeltuinen, geen pretparken, er kwam daar nooit iemand kamperen en ze hadden ook nergens een zwembad. Wat een land. Waardeloos.

Het kasteel waarin de vrouw met haar stiefdochter woonde, was ook nog eens enorm vies en vuil. Het had honderd slaapkamers,

veertien keukens, twintig gangen en maar één wc. Ja, ze hadden daar maar één wc en niet eens een douche of een bad. Vandaar dat het zo'n vies kasteel was, want er woonden dus ook vieze mensen. Iedereen liep daar stinkend door de vieze gangen zijn pies op te houden. Het was trouwens ook veel te groot om schoon te maken, als je niet met een heleboel schoonmaaksters was. Die waren er wel geweest, maar ze waren vertrokken. Ze kregen te weinig geld en het was ook gewoon veel te veel werk.

Dat rotkasteel was ook niet warm te stoken. Daar was het domweg te groot voor. Wat was het daar koud in dat kasteel. Niet te kort gewoon. Als ze het warme eten van de hoofdkeuken naar de eerste eetzaal brachten, was het hartstikke koud als het daar aankwam. Het was wel een kwartier lopen. Als je niet verdwaalde. De boze vrouw vond dat afgekoelde eten geen probleem. Die hield van koude smakeloze schotels. Het kon haar niet koud en smakeloos genoeg zijn.

Haar stiefdochter, die Sneeuwwitje heette omdat ze van die witte wangetjes had, verlangde weleens naar een dampend aardappeltje of een lekker heet kroketje, maar dat zei ze maar niet, want daar zou absoluut ruzie van komen. Het gemene mens had namelijk een enorme hekel aan Sneeuwwitje, omdat ze zo lief en knap was waarschijnlijk, en ze was gek op ruzie. Ze vond ruzie heerlijk. Sneeuwwitje niet. Die werd er altijd een beetje verdrietig van. Dus het arme meisje probeerde er de stemming maar een beetje in te houden. Wat niet makkelijk was. Nee, het was geen gezellige boel daar.

De boze vrouw was ook een beetje gek trouwens. Vaak liep ze door de gangen te gillen en hysterisch te lachen, in de hoop daar iedereen vreselijk bang mee te maken. Dat lukte niet, omdat het personeel dat op het kasteel werkte al aan die aanstellerij gewend was. Maar dat had dat mens niet door. Dus ze was nog stom ook.

En ze had nog meer rare trekjes. Waarschijnlijk omdat ze zo vaak alleen was, praatte ze tegen de meubels en de schilderijen. Goedemorgen stoel. Goeienavond tafel. Hallo nachtkastje. Tot ziens voorvader van moeders kant.

Aan de grote spiegel in de zitkamer vroeg ze altijd, vlak voor het slapengaan: 'Spiegelkje, spiegeltje aan de wand, wie is het mooiste in het land?'

Een van haar oudste lakeien zette dan een spiegelstem op en gaf antwoord, verstopt achter een grote kamerplant: 'De mooiste van het land, welnu, die mooiste dat bent u.'

Dat vond ze fijn om te horen, die heks. Ze borstelde dan heel kort haar vlassige haar, poetste slordig haar rotte tanden en ging slapen. In een groot, donker, koud bed.

Zo ging het leven daar: vies, donker, koud, saai en vervelend was het. En niet anders.

Toen Sneeuwvitje op een bepaald moment een jaar of dertien, veertien was, begon ze, zoals meisjes dat wel vaker hebben op die leeftijd, steeds meer op een vrouw te lijken dan op een meisje. Ook de oude lakei zag dat. Die van achter die kamerplant. Ja, hij was dan wel oud, maar hij had zijn ogen niet in zijn broekzak zitten. Dus toen hij op een avond een gekke bui had en de boze vrouw weer aan de spiegel vroeg wie de mooiste in het land was, zei de lakei met zijn

spiegelstem: *'De mooiste van het land, afijn, dat moet Sneeuwwitje zijn.'*

De vrouw ontplofte. Ze begon te vloeken en te tieren en te schelden en te schreeuwen. Heel verschrikkelijk. De oude lakei maakte dat hij wegkwam, om zijn verhaal in de hoofdkeuken smakelijk aan de rest van het personeel te vertellen. Iedereen lachte zich twee keer een deuk. Goeie grap, vonden ze.

De volgende dag riep de boze vrouw haar eigen jager bij zich. Ja, het gemene mens had een eigen jager, omdat ze ervan genoot als er vogeltjes en konijntjes werden doodgeschoten. Zo'n type was het. Tegen de man zei ze: 'Jager. Neem dat kind, die Sneeuwwitje of hoe ze ook heet, neem haar mee naar het bos en snij haar aan stukken. Ik wil haar niet meer zien.'

'Pardon,' zei de jager, 'ik denk dat ik u niet goed verstaan heb. Wilt u het nog eens herhalen?'

'Snij haar aan stukken,' gilde het wijf. 'En zeur niet.'

Nu was die jager geen lieverdje. Hij had zelfs een paar keer in de gevangenis gezeten voor het stelen van allerlei waardevolle kunstvoorwerpen. Maar een meisje dat bezig was een vrouw te worden aan stukken snijden? Dat ging ook hem te ver. 'Er zijn grenzen,' zei hij tegen zijn vrouw die avond toen hij thuis was. 'Dat doe ik niet.' En zij was het met hem eens: zoiets deed je niet.

Maar de jager was wel bang zijn baan kwijt te raken, dus hij besloot net te doen of hij de gemene vrouw gehoorzaamde. 'Ik zal het doen,' zei hij de volgende dag op het kasteel. 'Ik snij haar

aan stukken.' En hij hield een scherp, glanzend vleesmes omhoog.

De gemene vrouw grinnikte. Dat zag ze wel zitten.

Op een mooie ochtend nam de jager Sneeuwwitje mee naar het bos. Het meisje zag er prachtig uit en ze zong een lief liedje: *Kus me in de maneschijn, gezellig een beetje samen zijn, lekker een beetje kussen, lekker kalm aan, en dan ondertussen, kijken naar de maan.*

De jager zong een beetje mee en dat klonk eigenlijk nog best aardig, die zware mannenstem met dat heldere hoge geluid van Sneeuwwitje. De vogeltjes en de konijntjes kwamen uit hun nestjes en hun holletjes om te kijken wat er aan de hand was buiten. 'Gezellig,' zeiden ze tegen elkaar. 'Zo maak je elke dag weer wat mee.'

Toen ze in het bos aangekomen waren, zei de jager: 'Sneeuwwitje. Je moet vluchten. Het bos in. Of weet ik veel waarnaartoe. Als je maar weggaat. Je stiefmoeder heeft mij de opdracht gegeven je aan stukken te snijden. Maar dat doe ik niet. Ik vind het niet kunnen.'

Sneeuwwitje werd nog witter om de neus dan ze al was, aarzelde niet en vluchtte het bos in. Ze rende en rende en rende.

De jager keerde terug naar het kasteel en vertelde de boze vrouw dat Sneeuwwitje dood en in stukken gesneden in het bos lag. De vrouw gaf hem een kusje op zijn voorhoofd en zei: 'Dankjewel, fijne knul van me. Ga jij maar iets lekkers eten. Dat heb je wel verdiend.'

‘Jij beest. Jij onmens. Jij beul,’ zeiden de andere personeelsleden tegen de jager, die in de vierde bijkeuken een enorme reep chocola zat te eten. ‘Moordenaar. Klerelijer.’

‘Het is niet waar,’ zei de jager. ‘Maak je geen zorgen. Ik heb Sneeuwwitje niet vermoord.’ En hij vertelde het hele verhaal.

‘Gelukkig. Is ons dat een opluchting,’ riepen de dienstmeisjes en de lakeien en de tuinmannen. ‘Sneeuwwitje is niet dood, Sneeuwwitje leeft.’

De kok gaf iedereen een flink stuk chocola, om te vieren dat het meisje nog leefde. Ineens was het stil in de vierde bijkeuken. Iedereen zat te smikkelen. Met grote bruine monden.

Nee, dood was Sneeuwwitje niet, maar daar was dan ook wel zo’n beetje alles mee gezegd. Het arme kind zwierf door het donkere bos en was hartstikke bang. Ze hoorde overal dingetjes ritselen en fritselen in het struikgewas en ze haalde zich van alles in haar hoofd. Ze dacht dat er draken en spoken en heksen en tijgers zaten. Dus rende ze heen en weer, van de ene boom naar het andere struikgewas. Vreselijk eng was het allemaal. Dit nooit meer, dacht ze. Nooit meer zo’n eng bos. Ik ga later op het platteland wonen. Tussen de koeien en de slootjes.

Na een paar uur lopen kwam ze plotseling op een open plek, met in het midden daarvan een aardig, klein, rietgedekt villaatje. ‘Wat grappig,’ zei ze hardop tegen zichzelf. ‘Een rietgedekt villaatje.’

Ze liep ernaartoe en klopte op de voordeur.

Er gebeurde niets. Ze klopte nog eens. Weer niks. Sneeuwwitje keek om zich heen. Niemand te zien. Wie zou hier nou wonen? dacht ze. Van wie is dit huisje? Ze riep: 'Is daar iemand?' Geen antwoord. Helemaal niks.

Net toen ze wanhopig begon te worden, zat het haar eindelijk eens een keertje mee. Ze zag dat een van de ramen aan de voorkant van het villaatje openstond. Sneeuwwitje aarzelde geen seconde, klom op de vensterbank en kroop het huisje binnen. En dat was me toch geinig ingericht Echt leuk. Leuke rotan stoeltjes, een mooi eikenhouten tafeltje en ook wat smaakvolle kunst aan de muur. Schilderijen. Stillevens van paddenstoelen en puntmutsen. Echt heel leuk. Het was alleen wel een beetje klein allemaal. Dat wel. Het leek wel of het een huisje was voor kleine kinderen.

Even boven kijken, dacht Sneeuwwitje, en ze liep de kleine trap op. Op de eerste verdieping was een grote slaapkamer. Met een heleboel kleine bedjes. Plotseling werd het bleke meisje vreselijk moe. Logisch, ze was eerst bijna in stukken gesneden en had daarna een paar uur in paniek door het bos gerend. Dat ging je niet in je koude kleren zitten. Ze schoof de bedjes tegen elkaar en ging er overdwars op liggen. In een seconde was ze in een diepe slaap.

Ondertussen was er in het koude kasteel weer van alles aan de hand. Want wat was er gebeurd? De jager kreeg de hele dag kusjes van de oude gemene heks. Omdat hij Sneeuwwitje

zo mooi aan stukken had gesneden. Dat dacht ze tenslotte. Maar niet iedereen was blij met dat gevrij. De vrouw van de jager vond het maar niks en de oude lakei van de kamerplant ook niet. Die was jaloers. Niet dat hij zelf die kusjes wilde krijgen van het gemene mens, maar toch kon hij het niet hebben dat zij de jager zo leuk vond. Dus die avond, toen de vrouw weer aan haar spiegel vroeg wie de mooiste van het land was, zei de lakei, verstopt achter de kamerplant, met zijn spiegelstem: 'De mooiste vrouw is tot mijn spijt, toch echt Sneeuwwitje nog altijd.'

'Wat?' gilde het enge mens. 'Maar die is toch dood? Sneeuwwitje is dood en aan stukken gesneden.'

Maar de spiegel sprak: 'Het doet mij veel verdriet, maar nee, dat is ze niet. Ze loopt nog ergens los. Ergens in het bos.'

De lakei wilde nog zeggen dat de jager gelogen had en haar had laten lopen, maar hij wist niet wat er op jager rymde en ook niet op gelogen, dus hij zei verder maar niks.

De gemene vrouw gilde, schreeuwde en brulde. Ze riep de jager bij zich, gaf hem een klap en ontsloeg hem. 'Je bent ontslagen. Ben je nou helemaal besodemieterd om zo tegen me te liegen,' gilde ze.

De jager zei niets. Hij pakte zijn geweer en zijn mes en ging. Nieuwe avonturen tegemoet.

Toen Sneeuwwitje die avond laat wakker werd, keek ze in zeven paar ogen. Daar om haar heen stonden zeven kleine mannetjes. Dwergen.

Kabouters. Ze moest lachen. 'Hallo daar, opdondertjes,' zei ze. 'Wonen jullie hier?'

De dwergen knikten. 'Jazeker,' zei de oudste. 'En u ligt op onze bedden.'

'O sorry,' zei Sneeuwwitje. 'Zal ik soep met ballen voor jullie maken?'

'Ja,' juichten de dwergen. 'Soep met ballen, soep met ballen, soep met ballen!'

En het ijs was gebroken. Oftewel, het werd gezellig.

Die avond aten ze met zijn achten heerlijke soep met ballen. Lekker met brood erbij, om mee te soppen. De pan ging helemaal leeg. Ook Sneeuwwitje zat behoorlijk te bunkeren. Logisch, ze had de hele dag natuurlijk nog niks gegeten.

Na de maaltijd maakten de twee grootste dwergen in de voorkamer van het huisje een groot bed op voor Sneeuwwitje.

'Je mag hier wel een poosje blijven,' zeiden ze. 'We vinden je knap en je maakt heerlijke soep met ballen.'

Sneeuwwitje was natuurlijk allang blij dat ze niet meer terug dat enge bos in hoefde, dus ze lachte lief. 'Dank jullie wel,' zei ze. 'Jullie zijn heerlijke mannen.'

En de dwergen bloosden zo erg dat het bijna licht gaf.

De heks kon die nacht niet slapen van boosheid. Ze liep maar heen en weer door de gangen van het enge, vieze kasteel en probeerde iets heel erg gemeens te bedenken. Nou, dat lukte wel. Dat kon je wel aan haar overlaten. Diep in de nacht,

toen iedereen sliep, ging ze naar de kelders van het kasteel, waar het nog kouder en viezer was. Er woonden zelfs geen ratten in die kelder. Die vonden het te smerig daar.

Daar, in een geheime kamer, maakte de gemene vrouw vergif van Zuid-Amerikaanse kikkerhuid en oude cola: je werd al zo ziek als een hond van één enkel likje van dat spul en als je het doorslikte ging je meestal meteen dood. Ze smeerde het op een mooie roodgele appel. Helemaal rondom. Elk stukje schil van de appel was bedekt met een dun laagje dodelijk vergif. Toen ze daarmee klaar was, barstte ze in een hard en hysterisch gelach uit.

Een paar dienstmeisjes hoorden dat wel, maar draaiden zich om en sliepen verder. Stom wijf was het toch.

De volgende ochtend vermomde de gemene vrouw zich: ze deed een pruik op en een lange zwarte jas aan en stopte propfen watten in haar

wangzakken, zodat ze er heel anders uitzag. 'Ik ga er een paar daagjes tussenuit,' zei ze tegen haar personeel.

'Prettige vakantie hoor,' riep iedereen. 'Doe maar rustig aan. Haast je niet.'

Het gemene wijf ging het bos in. Op zoek naar Sneeuwwitje. In haar handtas had ze de appel die met gif was ingesmeerd. Wat vond zij het daar heerlijk in dat bos. Al die enge bomen en donkere plekjes. En overal enge geluiden. Een paradijsje.

Na drie uur lopen en zoeken kwam ze opeens aan bij het kleine rietgedekte villaatje. Hé, dacht ze, dit huisje ken ik niet. Wie zou hier wonen? Ze wilde net naar de voordeur lopen om aan te bellen, toen die openzwaaide: de zeven dwergen kwamen naar buiten. De heks sprong snel naar achteren en verborg zich achter een dikke boom.

Achter de dwergen zag ze Sneeuwwitje naar buiten komen. Het meisje gaf de zeven kleine mannetjes allemaal een kusje en zwaaide ze daarna uit. 'Ga maar lekker werken,' riep ze. 'Dan begin ik vast weer aan de soep met ballen.'

De dwergen liepen het bos in. Het meisje zwaaide tot ze uit het zicht verdwenen waren.

Toen Sneeuwwitje weer naar binnen was gegaan, grinnikte de heks. Een paar vogels die vlakbij op takken zaten vlogen verschrikt op. Dat klonk eng. Wie was dat vreselijke mens?

De vrouw liep naar de voordeur van het huisje en klopte aan. Klop klop.

'Wie is daar?' zong het engelachtige stemmetje van Sneeuwwitje.

‘Ik ben het,’ raspte de vermomde gemene vrouw. ‘Ik kom je een appel brengen.’

Sneeuwwitje opende de deur. ‘Een appel?’ vroeg ze verbaasd. ‘Waarom brengt u mij een appel?’

‘Het is om te proeven,’ antwoordde het rotwijf. ‘Als je de appel lekker vindt, wil je misschien wel een kilootje of zo kopen. Ze zijn heel billijk geprijsd.’

‘Kom dan maar,’ zei Sneeuwwitje. Ze nam de appel aan en beet er een klein stukje uit. ‘Beetje bitter. Maar daar hou ik wel van,’ zei ze.

Maar dat was dan ook meteen het laatste wat ze zei. Want toen ze het stukje appel doorslikte, ging het gif werken en viel ze op de grond. Buiten westen was ze. Nog niet dood, want ze had maar een heel klein stukje gegeten en ze was in een goeie conditie.

De heks dacht wel dat ze dood was en gierde van de lach. ‘Dat ging makkelijker dan ik dacht,’ gilde ze. ‘Poepen zonder drukken.’

Die avond vonden de dwergen Sneeuwwitje op de stoep voor het huisje. Ze schrokken zich een puntmuts. ‘Wat is er gebeurd?’ vroegen ze aan elkaar. Maar ze wisten het niet. Nee duh, natuurlijk niet, ze waren de hele dag weggeweest.

‘Haar hartje klopt nog,’ zei de grote dwerg, die met zijn hand in haar bloesje voelde. ‘Ze leeft nog. Nog net. Maar ik ben bang dat het niet lang meer zal duren.’

De twee kleintjes begonnen te huilen. Zouden ze nou nooit meer van die lekkere soep

met ballen te eten krijgen?

Het was duidelijk: Sneeuwwitje was dood aan het gaan. Erg jammer. Maar niets aan te doen.

De kleine mannetjes legden haar in een glazen kistje, zodat ze goed naar haar konden kijken. Het deksel deden ze er nog niet op. Natuurlijk niet. Ze ademde toch nog?

Toen ze zo een beetje om die kist heen zaten en wat huilden en treurden, kwam er opeens een jongeman op een paard langsgereden. Hij zag de dwergen en het prachtige meisje in het glazen kistje, stapte af en vroeg wat er aan de hand was. De oudste dwerg legde hem de situatie uit. De jongeman keek naar Sneeuwwitje en zei: 'Ik denk dat ze vergiftigd is. En zo te zien is het van een vergif van Zuid-Amerikaanse kikkerhuid en oude cola. Ik weet daar misschien wel iets op.'

De zeven dwergen sprongen blij op. 'Echt waar? Meen je dat? Wat dan?'

In een uurtje maakte de jonge knappe man een brouwseltje van paddenstoelen, tijm en urine, pies dus. Het zag er vies uit, maar toen hij er iets van op de lippen van Sneeuwwitje smeerde, deed die onmiddellijk haar ogen open.

De dwergen gilden van blijdschap. 'Ze wordt wakker, ze leeft weer, hij heeft 't geflikt!'

'Waar ben ik? Wie ben jij?' stamelde het bleke meisje toen ze in de ogen van haar redder keek.

'Ik ben een prins,' zei de jongen, 'maar ik wil later kruidendokter worden. Dat is mijn hobby.'

Sneeuwwitje was onder de indruk. Dat was nog eens wat anders dan voetbalplaatjes

verzamelen of brommers opvoeren. Ze ging mee met de prins, voor op zijn paard. Steeds gaven ze elkaar kusjes en zoentjes. Het hield niet op. Kusjes, zoentjes, kusjes, zoentjes.

De dwergen keken het verliefde stel toch wel wat sip na. Sneeuwitje leefde dan wel weer en ze had het recept voor de soep met ballen achtergelaten, maar zelf ging ze er toch gewoon vandoor. Shit.

‘Ik vond dat glazen kistje haar eigenlijk best wel leuk staan,’ zei een van de middelste dwergen.

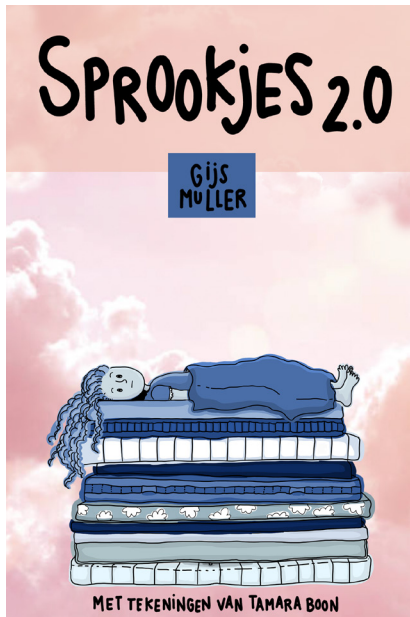
De prins en zijn liefje reden naar het oude koude rotkasteel en tijdens de rit vertelde sneeuwitje alles over haar rottige stiefmoeder. Ze sloegen daarom bij thuiskomst de gemene vrouw haar hoofd in en lieten haar door vier koks in stukken snijden. Daarna lieten ze zes badkamers met wc aanleggen in het kasteel. Dat scheelde enorm in de stank.

‘Ik wil ook een paar speeltuinen in de buurt laten bouwen,’ zei Sneeuwitje. ‘En er moet een zwembad komen. En een camping met een snackbar.’

‘Wat je maar wil, liefste,’ zei de prins. En hij kuste haar en kuste haar en kuste haar.

Ze waren zo verliefd. Die eerste paar jaar. Daarna werd het iets minder. Maar ja, zo gaan die dingen.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=sprookjes>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu — en op verhuizers en erfgenamen — heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is ‘lezen’ een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertaining.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ